

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788760448/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

hans store ligevægt i sjælen, alle disse egenskaber gjorde ham så ung, at der ikke i det væsentlige var ringeste forskel i vor alder. Han kunne være overgivet som et barn, så hans moder ofte sagde: »Hæder Gud, hvad Ludvig dog er barnagtig! Det er rigtig en lykke for ham, at han får en fornuftig kone.« Når vi talte om at købe ind til vort hus, da syntes han, at dette jo altid kunne ske bagefter, og at det ikke var værd at opsætte brylluppet én dag derfor. Tit måtte jeg le ad ham, når han da, og mange år efter vor forening, bebrejdede mig, at så megen tid var spildt, og at hvad nu skulle ske, kunne være sket flere år tidligere, og at dette jo var et tab, som aldrig kunne erstattes. Hans moder påtog sig nu, når vi var rejst, at gøre indkøb af det fornødne til vort hus. Heiberg havde lejet et lille enligtliggende sted i Lyngby; der skulle han og jeg tage hen efter brylluppet og tilbringe den første måned af vort ægteskab i ensomhed.

Dagen nærmede sig til vor afrejse. Da jeg den sidste aften i min ugifte stand gik ind i mit afsides sovekammer, sukede min trofaste Dorothea over at denne aften var den sidste, da hun fik lov at klæde mig af; thi hun skulle ikke blive hos mig som gift kone, da hun var nødt til at tage hjem til Jylland til sine forældre på grund af en benskade, hun i længere tid havde været plaget af. Da hun som sædvanligt havde pakket mig ind og svebt tæppet godt om mig, sagde hun mig rørt godnat. Jeg var lige så bevæget som hun og takkede hende for al hendes omhu for mig, i den tid hun havde været i min tjeneste. »Ak!« sukede hun, »så godt som her får jeg det aldrig,« og gik stille grædende bort. Da hun var gået, rejste jeg mig som sædvanligt ud af min indpakning og gik til min bordskuffe, som jeg vel vidste i aften gemte ord til mig, der ikke var mig ligegyldige. Med bevæget sind læste jeg, hvad Heiberg i sin glæde, sin taknemmelighed her udtalte, kastede mig knælende for Gud og bad ham inderligt og længe om ikke at forlade mig, men følge mig som hidindtil og hjælpe og styrke mig, så at jeg måtte kunne gøre den mand lykkelig, der satte så stor pris på mig [stakkel]. Jeg åbnede vinduet i den skønne sommernat og så op til mine yndlingsstjernebilleder. Der var overordentligt stille i denne udkant af Christianshavn, kun hornets tuden fra laboratoriet og tåmurets dumpe slag fra Vor Frelsers kirketårn afbrød nu og da den dybe stilhed rundt omkring mig. Jeg

stod her og tænkte på mit tilbagelagte, så unge og dog så indholdsrige liv. Mange billeder, lyse og mørke, fremstillede sig for min sjæl. Her endte et afsnit af mit liv, et nyt begyndte fra i morgen af. Hvad ville dette nye bringe? [Jeg stod og stod, indtil nattekølden mindede mig om at lukke vinduet og begive mig til ro, idet jeg atter fornyede min tak til Gud og min bøn om, at han fremdeles ville våge over mig.]

Næste morgen kl. 8 var vor rejse til Slangerup bestemt. Jeg havde dagen iforvejen skrevet til mine venner på søkadetakademiet, kommandør Wulffs, at jeg den næste morgen rejste til Slangerup for at vies til professor Heiberg. Vor morgenkaffe nød vi i haven, hvor Heiberg snart indfandt sig. Klokken slog 8, men endnu så vi intet til vognen, der skulle befordre os. Utålmodig gik Heiberg hvert øjeblik ud for at se ned ad gaden, om den ikke var til at øjne, men vendte mere og mere utålmodig tilbage. Endelig lod den sig tilsyne, og han kom for at underrette mig derom og bede mig om at gøre mig færdig. Heibergs moder tog en moderlig og kærlig afsked med mig og sin elskede søn. Også min unge tilbeder Georg, der nu af kærlighed til Heiberg havde bragt sit sind i ro, sagde mig et venligt og højtideligt farvel. Da Heiberg og jeg befandt os ene i den lukkede vogn, der nu i rask trav rullede ned ad gaden, greb han min hånd og kyssede den inderligt; og således siddende ene ved hinandens side havde vi nu tid til at udtale mangt et ord, mangen en beslutning; og vi overgav os til skønne forhåbninger for fremtiden.

Det var en aftale, at Heibergs moder, så snart vi var borte, skulle gå hjem til mine forældre og bringe dem vor sidste hilsen og berolige dem, fordi vi således ene tog bort, hvilket de just ikke havde syntes så meget godt om. Dette ærinde udførte hun med al den kærlighed og samvirkighedsfuldhed, der var hende egen. Det trøstede dem, at heller ikke hun var med ved brylluppet, og at det altså ikke var en tilsidesættelse mod dem, at de ikke var indbudte til at ledsage os.

Omsider nåede vi præstegården i Slangerup. Noget undselig trådte jeg ind til disse mig ubekendte præstefolk. Men den gamle venlige mands og kones modtagelse forjog snart denne følelse. Efter at have nydt en frokost bad præsten mig om at iføre mig min brudestads, for at vi kunne begive os til kirken. Præstekonen an-